

naar man mener sig forurettet af den underste Instans, men naar saa den ovenover staaende Instans siger: Ja, Du har Ret — saa giver den ham hans Ret paa den Maade, at han kommer til at miste de 120 Kr., han burde have. Det er en sørgelig Maade at appellere paa. Jeg vil indrømme, den har Sidestykker i den almindelige borgerlige Lovgivning, vi lever under i Øjeblikket, men det forekommer mig ikke, at vi skulde indføre en ny Appellinstans af den Art eller med den Virkning, naar vi laver en ny Lov. Er Hesten 600 Kr. værd, bør Manden, efter hvad Ministeriet skriver i Bemærkningerne, i Virkeligheden have 20 pCt. mere for de Ulemper, han har af at skulle afstaa sin Hest netop paa det Tidspunkt. Det faar han imidlertid ikke. Jeg tror, man kommer til at lave noget om paa dette og lade de militære Myndigheder være ude af Spillet med Hensyn til Prisansættelsen for Hesten. Det er muligt, at de militære Myndigheder har en udmærket Opfattelse af, hvad en Hest kan bruges til i Krigstjeneste, om den bedst kan bruges i Artilleriet, i Rytteriet eller til Trænet; men jeg tror ikke, de militære Myndigheder har en saadan Forstand paa Hestepriiser, at man skal lade dem tage Bedømmelsen ud af de civile Myndigheders Haand. Jeg tror, at Befolkningen er bedst tjent med, at man lader de civile Myndigheder raade over den Ting og lader de militære Myndigheder være udenfor.

Saa er der en lille Ting, jeg synes, man skulde indføre i dette Lovforslag. Den findes i de ældre Love og kunde ogsaa nok have været indført i dette Lovforslag; men man har maaske ikke været opmærksom derpaa. Der burde sættes en Begrænsning for, hvilke Heste man maatte købe. I den foreløbige Lov af 12. December 1863 var der sat en Begrænsning med Hensyn til Værdien, idet det var foreskrevet, at man ikke maatte købe Heste til en Pris af over 150 Rigsdaler. Det er naturligtvis en Pris, der ikke mere passer for vor Tid eller for de Heste, der nu om Stunder er i Brug; men i 1876 var det foreskrevet, at der ikke maatte udpeges Heste af særlig høj Værdi. Der er ikke optaget noget herom i dette Lovforslag, men jeg synes, der burde optages noget herom. Jeg er ikke kyndig paa dette Omraade, men dog saa meget kyndig, at jeg tror at kunne sige, at mellem Hesteejerne vilde man ikke være ked af, om der i Loven blev indsat en Bestemmelse, der f. Eks. sagde, at Hopper, der var særlig gode som

Avlsdyr, skulde man gaa udenom, hvis man kunde. Jeg har i Dag hørt af en Mand, der er særlig kyndig paa dette Omraade, at man kunde træffe den Begrænsning, at præmiere eller kaarede Hopper skulde man ikke udpege, hvis man var i Stand til at skaffe de Heste, man havde Brug for, uden at tage dem med. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om noget saadant blev sat ind i dette Lovforslag.

Overhovedet tror jeg, at Lovforslaget bør undergaa en meget gennemgribende Forandring, dersom der skal blive en nogenlunde rimelig Lov ud af det. Man bør i vidt Omfang gaa tilbage til de civile Myndigheder, Amsraadene, Byraadene og Sogneraadene, og man bør gøre, hvad man kan, for at holde de militære Myndigheder paa saa lang Afstand fra dette Omraade, som det er muligt. Efter de andre Love, vi har haft, blev disse Love administreret af Indenrigsministeriet, og Udpegningen og Vurderingen af Hestene blev foretaget af de kommunale Myndigheder. Her lægger man det alt sammen over paa de militære Myndigheder. Det tror jeg ikke er rigtigt, man burde gøre Skridtet tilbage igen. Det vilde jeg kalde en sund Konservatisme. Jeg er virkelig bange for, at vi skal komme til at køre for rask baade med Hensyn til Udskrivningen af Heste og med Hensyn til Priserne. I det hele ønsker jeg, at Befolkningen maa have saa meget som muligt af Administrationen af denne Lov i sin Haand i Stedet for, at man overlader saa meget til Krigsministeriet, som Tilfældet er. Naar dette Lovforslag kommer til at gennemgaa adskillige Forandringer paa de Omraader, jeg her har nævnt, er det ikke umuligt, at det kan blive til en brugelig Lov under Hensyn til den Militærordning, vi fik i 1909; det er jo den, der ganske særlig har fremkaldt Lovforslaget. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det radikale Venstre vil kunne stemme for Lovforslaget, naar det kommer til tredie Behandling i dette Ting; det vil jo vise sig, naar den Tid kommer, men vi vil i alt Fald gerne medvirke til, at dette Forslag kan blive saa rimeligt som paa nogen Maade muligt. Det blev antydet straks af Ordføreren for Regeringspartiet (Carl Hansen), at det vel var Meningen at forhandle om Lovforslagets enkelte Bestemmelser i et Udvalg. Det antager jeg ogsaa vil være rimeligt, og naar den Tid kommer, kan vi jo se, hvorvidt man kan faa en fornuftig Lov ud af Forslaget eller ikke. Men den Tid, den Sorg.